

Arrest

nr. 192 174 van 19 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen
X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 augustus 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 augustus 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom de gemachtigde de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

De verzoekende partijen betogen dat er niet werd gemotiveerd waarom met elk van de opgeworpen elementen geen rekening wordt gehouden en dat de motivering van de bestreden beslissing in werkelijkheid niets anders is dan slechts een stijl- en standaardformule. Ze menen dat de verregaande integratie wel degelijk in aanmerking moest genomen worden om in combinatie met alle overige elementen te besluiten dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. De verzoekende partijen betogen tevens dat geen rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van hun situatie en menen dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de volgende omstandigheden: de duur van

het verblijf, de integratie, de nodige inspanning tot integratie, dat zij Nederlands spreken, dat men werkbereid is, dat het centrum van hun affectieve en sociale leven hier ligt, de aanwezigheid van minderjarige schoolgaande kinderen, dat zij duurzaam lokaal verankerd zijn en dat zij geliefd zijn bij vrienden.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaffen en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de mate dat de verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad van State en aangeven dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, stelt de Raad vast dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde wordt vereist dat er sprake dient te zijn van 'overmacht'. Aldus kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde een te strenge interpretatie van de voorwaarde 'buitengewone omstandigheden' zou hanteren.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen zich er in hun verzoekschrift voornamelijk toe beperken de elementen zoals aangevoerd in hun aanvraag tot machtiging van verblijf van 29 juni 2015 te herhalen, maar er hiermee aan voorbijgaan dat in de bestreden beslissing reeds op al deze elementen werd geantwoord. Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in hun aanvraag weerleggen ze op geen enkele wijze de concrete motieven dienaangaande uit de bestreden beslissing.

Zo gaan de verzoekende partijen door te wijzen op hun integratie en te herhalen dat sinds meerdere jaren België het centrum van hun affectieve en sociale leven is, dat sprake is van een duurzaam lokale verankering in België, dat ze ook bijzondere banden hebben met België en dat een verwijdering van het grondgebied een schending zou kunnen uitmaken van artikel 8 van het EVRM, voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt aangaande de elementen met betrekking tot de integratie - waaronder de aangevoerde elementen zoals het gegeven dat zij de nodige inspanningen zouden doen om zich te integreren, dat zij Nederlands zouden spreken, dat de moeder werkbereid zou zijn, dat het centrum van de affectieve en sociale leven hier zou liggen, dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij geliefd zouden zijn bij vrienden, uitdrukkelijk worden genoemd - immers aangegeven dat deze betrekking hebben op de gegrondheid en dat ze in deze fase niet behandeld worden waarbij wordt verwezen naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769. De gemachtigde concludeert vervolgens dat de elementen met betrekking tot de integratie niet het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat deze stelling van de gemachtigde met betrekking tot de elementen van integratie in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het betoog van de verzoekende partijen doen hier geen afbreuk aan.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing tevens uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde stelt vooreerst dat wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, er dient opgemerkt te worden dat "dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven". Vervolgens wordt aangegeven dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De gemachtigde concludeert dat er bovendien dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te

keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verzoekende partijen gaan echter geenszins in op deze motieven. Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in hun aanvraag weerleggen ze op geen enkele wijze de concrete motieven dienaangaande uit de bestreden beslissing.

Ook aangaande de duur van het verblijf, dat betrokkenen niet terug zouden kunnen naar Italië, dat de oudste dochter in september 2015 naar school zou gaan en dat er sprake is van een blanco strafregister, wordt in de bestreden beslissing geantwoord. Ook hier gaan de verzoekende partijen geenszins in op deze concrete motieven zodat zij hier geen afbreuk aan kunnen doen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt zodoende dat de schending van artikel 8 van het EVRM in casu niet dienstig kan worden aangevoerd. In het geval er een afzonderlijke verwijderingsmaatregel bestaat, kan deze als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten waartegen een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangevoerd. Waar de verzoekende partij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 juni 2015 evenwel artikel 8 van het EVRM aanvoerden als buitengewone omstandigheid en verwezen naar het privé- en gezinsleven, stelt de Raad bovendien vast dat op dit element werd geantwoord in de bestreden beslissing zoals reeds hoger weergegeven. Daarenboven blijkt dat ook elders in de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd betreffende de schoolgaande kinderen en de elementen van integratie zodoende dat de verzoekende partij niet dienstig anders kan voorhouden.

Waar de verzoekende partijen stellen dat ze door de bestreden beslissing hun bestaande sociale netwerk verliezen en men een leven dient terug op te bouwen in een voor hen vreemd land, dat het gevolg een scheiding en terugkeer is naar een land waar men geen voeling mee heeft, dat er sprake is van een zeer grote hechtheid en quasi geen band met Nigeria en dat geen rekening werd gehouden met de ernst van de moeilijkheden die ze zouden ondervinden in het land waarnaar ze uitgewezen zouden worden en dat deze zeer groot zijn, wijst de Raad er op dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, in casu de verzoekende partijen die in feite vragen hen een voordeel te verlenen, zelf ligt: Zij moeten met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden vallen van de bepalingen waarop zij zich wensen te steunen of beroepen bij een aanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde dient – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – te motiveren waarom hij deze niet aanvaardt, hetgeen de gemachtigde in casu gedaan heeft. De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 29 juni 2015 geenszins zo expliciet hebben aangevoerd dat ze hun bestaande sociale netwerk verliezen en dat ze hun leven terug dienen op te bouwen in een voor hen vreemd land, dat het gevolg een scheiding en terugkeer is naar een land waar ze geen voeling mee hebben, dat er sprake is van een zeer grote hechtheid en quasi geen band met Nigeria en dat geen rekening werd gehouden met de ernst van de moeilijkheden die ze zouden ondervinden in het land waarnaar ze uitgewezen zouden worden en dat deze zeer groot zijn. Evenwel werd geantwoord op de aangevoerde elementen zoals hoger weergegeven waar de verzoekende partijen echter geenszins op ingaan.

Gelet op de weergegeven motieven van de bestreden beslissing, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat met elk van de opgeworpen elementen geen rekening wordt gehouden en dat de motivering van de bestreden beslissing in werkelijkheid niets anders is dan slechts een stijl- en standaardformule.

Waar de verzoekende partijen menen dat zij wel degelijk bijzondere omstandigheden hebben aangetoond, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met hun kritiek en betoog blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de in casu gemaakte beoordeling, maakt niet dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, tonen de verzoekende partijen met hun betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, niet zou steunen op deugdelijke motieven of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens, geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel lijkt ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 26 juni 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 29 augustus 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 juni 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"VzP stelt dat er gekeken moet worden naar de concrete situatie, meer bepaald de sterke band met België, dat er geen band is met het herkomstland en dat ze niet terug kan naar Italië. VzP stelt dat er wel degelijk een schending is van artikel 8 van het EVRM. VwP sluit zich aan bij de beschikking."*

2.4 De Raad stelt vast dat op voormeld betoog van de verzoekende partij middels de beschikking van 19 juni 2017 reeds werd geantwoord. Door argumenten uit het verzoekschrift te herhalen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de voormelde beschikking werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 19 juni 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU